

da kaže. Za ovaj događaj se bio pripremao nedeljama, i ni u jednom trenutku mu nije padalo na pamet da bi mu bilo potrebno išta sem hrabrosti. Pisati je bilo lako, kako mu se činilo. Trebalo je samo da prenese na papir onaj neprekidni i nesmireni monolog koji mu se doslovno godinama odvijao u glavi. Međutim, u tom trenutku je čak i monolog bio prestao. Sem toga, proširena vena ga poče nepodnošljivo svrbeti. Nije se usuđivao da se počese, da se ne bi zapalila. Sekunde su prolazile. On nije primećivao ništa do belinu stranice pred sobom, svrab u koži iznad članaka, treštanje muzike i blagu opijenost od džina. Odjednom poče pisati u paničnom strahu, samo delimično shvatajući šta piše. Sitan ali dečje nezgrapen rukopis mu je glavinjao po stranici, ispuštajući prvo velika slova, a najzad čak i tačke.

4. april 1984. Sinoć bioskop. Sve ratni filmovi. Jedan vrlo dobar o brodu punom izbeglica bombardovanom negde u Sredozemnom moru. Publiku veoma zabavljali kadrovi u kojima neki krupni debeljko pokušava da otpliva od broda a helikopter ga prati, prvo se videlo kako se valja u vodi kao morska kornjača, onda kroz nišan mitraljeza na helikopteru, onda sav izbušen a more oko njega ružičasto i najzad, kako tone tako naglo kao da je kroz te rupe prodrila voda. Publika urlala od smeha kada je potonuo. Onda se video čamac za spasavanje pun dece i helikopter kako lebdi nad njima. U čamcu žena srednjih godina možda jevrejka sedela na pramcu sa muškarčićem oko tri godine u naručju, dete vrištalo od straha i krilo glavu među njene dojke kao da hoće da se uvuče u nju a ona ga grlila i umirivala mada je i sama bila sva modra od straha, pokrivala ga što je više mogla kao da je mislila da će joj se meci odbiti od ruku. onda helikopter izbacio bombu od 20 kila usred njih strašan bljesak i čamac sav u komade. onda divan kadar jedne dečje ruke kako leti uvis uvis uvis sve više u vazduh mora da je u kljunu helikoptera bila kamera i pratila tu se čuo jak pljesak odakle su sedeli članovi partije ali jedna žena iz onog dela sale određenog za prole odjednom digla dreku vikala nisu trebali to da prikazuju pred decu to je pokvareno take stvari pred decu sve dok je policija nije izbacila neverujem dasu joj nešto uradili niko se ne sekira šta proli govore tipična prolska reakcija oni nikad... Vinston prestade da piše, delom zato što ga beše uhvatio grč. Nije znao šta ga je to nagnalo da istrese ovaj niz besmislica. No čudno je bilo to što mu se, dok je pisao, u glavi osvetlila jedna sasvim različita uspomena, i to do te mere da se osetio sposobnim da je prenese na papir. Upravo je zbog tog događaja, shvati on u tom trenutku, i bio najednom rešio da ode kući i počne pisati dnevnik.

To se desilo tog jutra u Ministarstvu, ako se za nešto do te mere nebulozno može reći da se zaista dogodilo.

Bilo je skoro jedanaest nula-nula, i službenici arhive, gde je Vinston radio, već su dovlačili stolice iz svojih sobičaka i smeštali ih u sredinu sale, naspram velikog telekrana, pripremajući se za Dva minuta mržnje. Vinston je upravo sedao na stolicu u jednom od srednjih redova kad jedan čovek i jedna devojka, koje je poznavao iz viđenja ali s kojima nije nikad razgovarao, neočekivano uđoše u salu. Devojku je često sretao po hodnicima. Nije joj znao ime, ali je znao da je radila u odeljenju proze. Verovatno - pošto ju je ponekad viđao s rukama prljavim od ulja i francuskim ključem u ruci - verovatno se bavila kakvim mehaničarskim poslom na jednoj od mašina za pisanje romana. To je bila devojka crne kose, pegavog lica i brzih sportskih pokreta. Struk joj je nekoliko puta obavijala tanka skerletna ešarpa, amblem Omladinske Lige protiv seksa, pritegnuta taman toliko da istakne divan oblik bokova. Vinston ju je zamrzio od prvog viđenja. Znao je zašto. Mrzeo ju je zbog atmosfere terena za hokej, hladnih tuševa i opšte moralne čistote koju je uspevala da širi oko sebe. Mrzeo je skoro sve žene, osobito mlade i lepe. Uvek su upravo žene, i to najpre one mlade, bile najbigotnije pristalice Partije, gutačice parola, špijunke-amateri i